

ftilling ſom den af den ærede Ordfører for Flertallet foreſlaaede. Det er ikke mit Duſte at komme de vedkommende to Folkethingsmænd til Livs. Jeg beklager overordentlig meget, at de ere komne med ſaadanne Udtalelſer, ja, jeg kan maatte endogſaa gaa ſaa vidt at tro, at Vedkommende ſlet ikke have været ſig rigtig bevidſt i det Dieblit, de fremsatte diſſe Udtalelſer, at de vare i den Grad utilbørlige, ſom de i Virkeligheden efter min Opfattelſe ere. Men af denne rent ſubjektive Grund kan jeg ikke tilbageholde mit Votum, og heller ikke kan jeg tilbageholde min Opfordring til det høie Thing om at følge den Indſtilling, ſom jeg her tillader mig at fremsætte, at vi give Samtykke til, at de 2 ærede Folkethingsmænd kunde drages til Anſvar for Landets Domſtole af dem, de have fornærmet.

**Salkier:** Da det er mig, der har indbragt Andragendet fra de 37 Stomagerſvende, ſom gaar ud paa at erholde det høie Things Samtykke til at drage 2 af Folkethingets Medlemmer til Anſvar, vil det viſnok findes naturligt, at jeg udtaler mig noget nærmere derom, uagtet jeg i det Hele kunde henholde mig til de Udtalelſer, der ſkriftlig og mundtlig ere fremkomne fra det ærede Mindretals Side. Jeg ſkal da tillade mig at bemærke, at Andragendet jo er ſaare kort, idet det gaar ud paa: „under den nævnte Forhandling yttrede Folkethingmanden for Aarhus Amts 2den Valgkreds bl. A.: „Jeg betragter Skuebrækkeren, ſaaledes ſom han er ſildret her under denne konkrete, foreliggende Sag, ſom ſuldstændig foragtelig“. Da denne ærerørlige Udtalelſe ligefrem er rettet imod os, tillade vi os o. f. v.“ Jeg ſkal tillade mig at bemærke, at jeg ikke videre ſkal komme ind paa de mere almindelige Betragtninger. Jeg tror, at hvad man end vil mene om de politiffe Kampe og den Meningsfrihed, ſom i ſaa Henseende under ſaadanne Forhold bør være til Stede, ſtiller det ſig væſentlig anderledes med Henſyn til private Perſoners Væretigheder. Jeg tror derfor ogſaa, man i alt Fald maa ſige, at der nærmest maa kræves en ſærlig Motivering, naar Borgere ikke ſkulde kunne drage andre Medborgere til Anſvar i ſaa Henseende. Det er jo fra Flertallets Side gjort gjældende, at der ikke var Tvivl til at betragte den ſaldne Udtalelſe ſom en perſonlig Fornærmelſe mod de 37 Andragere. Jeg ſkal foreløbig gaa ud fra dette Synspunkt og betragte det ſom det rigtige. Jeg ſkal da hertil ſige, at de paagjældende Andragere jo have betragtet det ſom en Sigteſe, der var rettet imod dem

perſonlig. Og under denne Situation forekommer det mig da, at Afgjørelſen af dette Spørgſmaal netop bør henlægges til Domſtolene. Det er jo klart nok, at det er et Retsſpørgſmaal i den alleregentligſte Forſtand, og det er et Spørgſmaal, ſom i Virkeligheden kun kan afgjøres paa rette Maade efter en Procedure mellem de paagjældende Parter. Det er efter mit Skjøn en Ret, man har i en ſaadan Situation, at man kan gjøre ſine Krav gjældende for Domſtolene. Kun ved Domſtolene er man den ene Part, kun ved Domſtolene er en anden Perſon, den, man betragter ſom Fornærmer, ens Modpart. Kun der er man berettiget til at fremtvinge Modpartens beſtemte Proceſerklæring under det hele Anſvar, ſom følger af at afgive urigtige Proceſerklæringer, det Anſvar nemlig bageft, naar Erklæringen beviſes at være urigtig, at ſtaa til Skamme. Saaledes er Forholdet i nærværende Tilfælde aldeles ikke. Det vil overhovedet let ſes, at der her ſlet ikke er Tale om Parter. De paagjældende Andragere ſtaa kun ſom dem, der igjennem en Rigsdagsmand kunde faae Udgang og Veilighed til at faae deres Bøn hørt, men nogen Ret i ſaa Henseende til anden Afgjørelſe have de ikke. Og den Perſon, om hvis Anſvar der er Tale, er jo i Virkeligheden kun et Forhandlingsobjekt. Det vides jo end ikke, hvorvidt han deler den Opfattelſe af ſine egne Ytringer, ſom det ærede Udvalgs Flertal har gjort gjældende ſom den ene rigtige. Jeg mener derfor, at et Spørgſmaal af denne Art er et Retsſpørgſmaal, ſom ubetinget har ſit rette Forum for Domſtolene, og jeg mener, at Domſtolene nu en Gang i vort Land, ſom i ethvert andet civiliferet Land, ere de Organer, ſom maa ſøges dannede og udbillede ſaaledes, at man der kan vente den bedſte, nøiagtigſte og retfærdigſte Afgjørelſe. Jeg ſkal nu bemærke, at Reſultatet af et ſaadant Spørgſmaal ogſaa vil blive en virkelig Afgjørelſe af Sagen. Enten vil Forholdet alſaa være det, ſom den ærede Ordfører forudsatte, at den paagjældende Sagvolder bliver frikonden, og dermed har han faaet den fornødne Opreiſning. Eller ogſaa vil der komme en Domsfældſe, og ſaa har den paagjældende Sagløger jo faaet den Opreiſning, paa hvilken han efter den almindelige Lovgivning har Krav. Jeg ſkal bemærke, at den ærede Ordfører talte om de 37 Herrer. Ja, det kan man naturligvis paa en vis Maade ſige, de ere Stomagerſvende, og jeg under dem det gerne, det er jævne Folk. Men det ſtemmer efter min Mening ikke med den Behandling, ſom de have Udſigt til at faae i dette Tilfælde, og